

vorlige Hindringer i Veien. Jeg glæder mig egentlig over, at dette er kommer frem, thi vi have jo saa ofte hørt, hvorledes de Sagkyndige Alle vare enige om, at Landet burde befæstes, saaledes som Krigsministeren vilde have det, vi have hørt, at det kun var de Sagkyndige, der havde faaet deres Afsted, der havde en anden Mening, hvilket tillagdes deres Bitterhed og naturlige Misfornoielse med, at de havde faaet deres Afsted, i Stedet for at Grunden, hvad der kunde have været rimelig nok, ogsaa kunde være den, at de nu saae mere uafhængig paa Tingene. Men nu vil der jo foreligge et Exempel paa, at der aldeles ingen Enighed er, tværtimod den allerstørste Uenighed mellem Landets militære Sagkyndige og desuden en Oplysning om, hvorledes Enigheden staffles tilbeie. Man staffer den nemlig tilbeie derigjennem, at naar en Del af de Sagkyndige har en anden Mening, meddeler man dem, at det vil medføre en Krigsret. Det er en ganske mærkværdig Enighed og en ganske forbausende Sagkundskab. Jeg har blot villet sige dette ind her, fordi jeg ser, at Krigsministeren og Marineministeren begge ere tilstede, og det var da muligt, at vi kunde faae oplyst, hvorledes det forholder sig, thi det vilde, forekommer det mig, virkelig være graverende lige over for den hele Bevægelse, der bestandig har hævdet, at de havde alle Landets Sagkyndige bagved sig, naar det nu skulde blive oplyst, at hele Enigheden var frembragt ved denne Tvang fra de militære Ministres Side. Den Retning, vi ere inde paa her i Landet, denne militaristiske Retning, er altsaa nu bleven Regjeringens Politik. Jeg tilstaar, at jeg beklager det, og jeg beklager det ganske særlig, fordi jeg som sagt tror, at der ifjor var et Dnske hos den hvide Regjering om at komme ud af den Omfavnelse, den for Tiden ligger i. Jeg støtter dette paa nogle Udtalelser fra den ærede Kultusminister, der for nogle Dage siden faldt i hans Valgtreds, hvor han sagde, at Regjeringen i Fjor havde gjort Sit for at komme bort fra Konfliktten ved ikke paa Finantsloven, at tage Noget op om Kjøbenhavns Befæstning, og det kan ikke forstaas paa anden Maade end, at den vilde have Fæstningslagen ud af Konfliktspørgsmaalenes Række. Det er klart, at nu er denne fredelige Stilling fra Regjeringens Side forbi, den har viist, at den har opgivet ethvert Forsøg paa virkelig at komme til Forstaaelse med Repræsentationen, og at den i det Valg, der stod for den mellem den danske lovlige Repræsentation og det militære Parti har valgt det militære Parti. Underledes kan dette ikke forstaas,

og det er ikke blot uheldigt, fordi det i og for sig maa siges at være et slet Valg, — et daarligere Vgteskab end det, Regjeringen der har gjort, kan jeg ikke ret vel tænke mig — men det er ganske særlig af den Grund beklageligt, hvad der her er sket, fordi det er af de Skridt, som man ikke let kommer tilbage fra. Jeg mener ikke blot, fordi en Foranstaltning som den, her er sket, altid paa de finantsielle og andre Love vil afsætte Spor, som det rimeligvis vil være umuligt at komme til Forstaaelse af, men fordi de med Nødvendighed føre videre og videre. Det ser allerede slemt nok ud, hvad her er sket, men jeg tror, at den, der vil gjøre sig fortrolig med Konsekventerne deraf, ogsaa vil komme til at se, at hvad her er sket, kun er det første Skridt til meget, meget Mere, og det slutter jeg af Lovforflagets egne Motiver. I Slutningen af disse gjøres der nemlig Rede for, hvad det nu er, vi have naaet ved denne Foranstaltning, og saa faae vi da at vide, at for disse 8 Millioner vil der være opnaaet, at Hæren kan blive mobiliseret — hvad den formentlig ogsaa vilde kunne blive, uden at der var nogen Befæstning ved Kjøbenhavn — og dernæst vil der være tilbeiebragt en befæstet Stilling ved Kjøbenhavn, som er svagere end ønskeligt. Ved at den befæstede Stilling er svagere end ønskeligt, forstaar jeg, at man ønsker den gjort betydelig stærkere, og det hædder da videre om den, at den vil kunne dække Byen mod Overrumpling og Bombardement og sætte os i Stand til at modstaa et kortvarigt Artilleriangreb. Naar jeg nu holder alle disse Ord sammen, tror jeg, at det Ord, der egentlig har nogen Vægt, er Ordet „kortvarigt“, det er det Ord, der vil blive staaende efter at de andre ere forudstede. Hvor mange Forsikringer have vi ikke faaet, hver Gang en Militærbevilling var givet, at nu vare vi da sikrede mod Overrumpling og Bombardement? Hvem husker ikke de 6 Kanoner, og hvorledes de skulde sikre os imod et virksomt Bombardement (N. Andersen [Dense Amts 2den Valgtreds]: Ja, men Bombardement fra Søiden). Ja, naturligvis fra Søiden, thi den Bei, som Kanonerne ikke pege i, er man ikke sikker for Bombardement. Jeg vil ogsaa her erindre om, hvorledes det i saa Ord kan bevises ud af Rigsdagstidenden af General Kaufmanns Ord, at disse Kanoner alligevel ikke kunde siges at have nogen afgjørende Betydning; naar det skulde være nogen virkelig Sikkring mod Bombardement, maatte der endnu Mere til. Ja, nu nikker den ærede Marineminister igjen. Det er forbi med denne Sikkring mod Bombarde-